

In căutarea „Marelui spectacol“

Urmăresc spectacolul de teatru cu aproximativă regularitate și, legat de aceasta, și apariția revistei „Teatru”. Mi se pare o idee foarte bună inițiativa revistei dumneavoastră de a organiza anchete în rîndul publicului — pentru că, de fapt, publicul este în ultimă instanță cel care își dă verdictul asupra succesului unui spectacol și chiar asupra duratei sale pe afiș.

Am observat că anchetele dumneavoastră sondau în „mod organizat” opiniile spectatorilor dintr-o colectivitate constituită. Poate că ar fi bine să urmați exemplul Televiziunii care culege impresii „pe loc” la un spectacol (film sau teatru), aceasta putînd constitui — din diversitatea opiniilor exprimate — un „punct de vedere” semnificativ.

Ca un spectator „ce iese din sala de spectacol” n-aș comunica părerile mele la spectacolele văzute în această stagiune. Cu toate acestea vreau să încep prin ceea ce n-am văzut, și n-am văzut fiindcă nu există pe afiș.

N-am văzut nici o piesă a unui autor român din tînăra generație (Marin Sorescu, Iosif Naghiu, Ion Omescu, Teodor Mazilu).

N-am văzut decît o singură piesă contemporană din dramaturgia străină. (Mă întreb, fiindcă n-am timp să mă uit pe afișe în escalele mele, ce se joacă pe scenele din Varșovia, Berlin, Frankfurt, Moscova, Amsterdam, Stockholm).

N-am văzut în această stagiune încă „marele spectacol”, acea reprezentație care să declanșeze o vie discuție atît între spectatori cît și între critici, care să creeze partizani și adversari în jurul ei și să te „oblige” să mergi să vezi acea montare.

În schimb am văzut din cele șapte piese din această stagiune trei reluări într-o nouă montare scenică: Ziariștii de Mirodan, Jocul de-a vacanța de Sebastian, Scrisoarea pierdută de I. L. Caragiale.

Mi-a plăcut Virgil Ogășanu care s-a achitat strălucit de rolul lui Cerchez, rol care, ani de-a rîndul, era sinonim cu numele lui Radu Beligan. Liviu Ciulei este, după părerea mea, un virtuoz al acestei „baghete magice” — regia — cu care știe să-și dirijeze actorii,

reușind să creeze cu fiecare un mic recital și în același timp să-i determine pe toți să formeze un ansamblu perfect. Este cazul și Scrisorii pierdute a lui Ciulei. Fiecare personaj e mai complex, mai bine conturat și ai impresia că așa și numai așa au fost gîndiți de Caragiale.

Am mai vizionat cu plăcere Bună seara, domnule Wilde, pentru că fiecare om are nevoie, din cînd în cînd, de muzică, de dans, de culori vii și de aforisme cu adînci înțelesuri, de care pe moment te amuzi, și de care mai tîrziu îți aduci aminte și le pătrunzi adevărul. M-a impresionat în mod plăcut în acest spectacol Mariana Mihaș care, cu toate că nu are voce și nu dansează perfect, nu știu prin ce miracol apare ireproșabilă în acest rol.

O piesă de un umanism răscolitor a fost pusă de curînd de Radu Penciulescu, este vorba de drama lui Rolf Hochhuth, Vicarul. E un spectacol care te ține încordat, fiecare replică devine un avertisment pentru toată lumea, să știe cum să lupte împotriva celor care ar dori să tulbure pacea aducînd teroarea printre oameni. Ion Caramitru a izbutit să fie un Riccardo Fontana conștient de sacrificiul pe care îl face, emoționînd prin martirajul său care capătă proporții simbolice.

Rodica Tomescu

însoțitoare de bord TAROM

